

פחד דוד

עלון שבועי בענייני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 557

משכיל לדוד

פרשת אחרי מות - שבת הגדול

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

למולי רשע הוא, ואיני מחויב לנהוג עמו באחדות... ויש אשר מרחיק לכת ואומר "מצווה לשנאתו", חלילה מלומר כן. דהנה בהגדה של פסח נאמר "כנגד ארבעה בנים דברה תורה האחד חכם והאחד רשע" וכו'. גם לרשע הקב"ה קורא בשם בן וגם אותו מחבב הקב"ה, כי אמנם רשע גמור הוא, אך גם לגביו יושב הקב"ה ממתין ומצפה מתי יגיע היום ואף הוא ישוב ויחזור בתשובה שלמה, ואין הוא מתייאש ממנו לעולם לאמור אפסה ממנו תקווה חלילה. ואם הקב"ה מקרבו וקורא לו בלשון חיבה "בן", אזי מי אשר יהין להרחיקו מעליו, אדרבא שומה וחובה על האדם הישר לקרבו ולעודדו ולהרעיף עליו מוסר ויראת שמים בדרך חיבה, עד שאף הוא ישוב אל ה' יתברך ויחזור בתשובה. כך לכמעשה אף יחד עם אותו רשע מוטלת עליו החובה לחיות באחדות ולהיהרר מלספר עליו לשון הרע או רכילות וכדו'.

אחדות בתחושת החג

נתבונן ונראה, כי הסדר הוא כך - חכם, רשע, תם ושאינו יודע לשאול. לכאורה הרשע היה אמור להיות בסוף הרישימה מחמת רשעותו ומדוע הוא סמוך לחכם? אלא, באו חכמים ללמדנו כי דווקא אותו רשע ייתכן ואם ישוב בתשובה הוא יוכל להגיע לדרגה לא פחותה מזו של החכם, ולכן הוא סמוך אליו וזאת ללמדנו כי עם כולם ואף עם הרשע, יש לחיות באחדות ובשלום ולהשתדל לקרבו במאור פנים ובחיבה יתרה אל תורת ה' ואל מצוותיו. וזה שנאמר בהגדה "הא לחמא עניא... כל דכפין יתי ויכול". לכאורה מהו הקשר בין שתי מימרות אלו? אלא כידוע, שעם ישראל בהיותם בארץ מצרים היו עניים מרודים ללא שום נכסים, והנה עתה יצאו ממצרים ברכוש גדול ונעשו עשירים מופלגים. ולעיתים טבעו של העשיר לקיים בנפשו "וישמן ישורון ויעטו", ושוכח הוא את אחיו האביון. לכן מודיעים לנו בראש כל חוצות שדווקא עתה שאנו עשירים - איננו מסתפקים רק בדאגה לעצמנו, אלא רצוננו שכל אחד מן הסובבים אותנו גם כן יחוש כמונו בן חורין, ואף לו תהיה הרגשת חג כעשירים ובני מלכים. לכן "כל דכפין יתי ויכול כל דצריך יתי ויפסח". ואם נגהה כך באחדות גמורה עם שאר בני עמנו, הרי שמכאן הדרך קצרה אל הגאולה. לכן גם מסיימים במשפט "לשנה הבאה בני חורין", כי על ידי האחדות הנפלאה השוררת בתוכנו והדאגה לזולת - הרי שאנו ראוים בכך לגאולה השלמה. ובוודאי שבשנה הבאה נזכה להיות בני חורין בארעה דישאל עם מלך המשיח.

עיקר גאולתנו תלוי באחדותנו

שבת זו נקראת בשם "שבת הגדול", וקשר הדוק יש בין פרשת מצורע לשבת הגדול. הנה עיקר מהותו של חג הפסח הוא לדבר ולשוחח ולהרבות בסיפורי יציאת מצרים, ובניסים ונפלאות שעשה עמנו הקב"ה, ועל אשר הראנו את ידו הנפלאה וזרועו הנטויה. וזה בא ללמדנו כי יש דיבורים ויש דיבורים. ישנם דיבורים בהם מתקשר האדם לבוראו על ידי שמרבה בשיח מעשי גבורותיו של נורא עלילה, ומקיים מצוות "והגדת לבנך" וכן "ולמען תספר באזני בנך ובן בנך את אשר התעללתי במצרים". הרי שדיבורי קודש אלו הם מצוה וראוי להרבות בהם, ו"כל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה משובח". ואלו הם דיבורי קדושה שהקב"ה מתעלה ומתקלס בהם, והאדם יקבל על כך שכר מושלם. ותחום זה עליו להיות מודגש אצל האדם שיוזכר כי רק בדבורים כאלו ראוי להרבות.

ולפיכך נקרא שמו חג הפסח, מלשון פה - סח. שצריך הפה להרבות בשבח ובתהילה לבורא עולם ולספר בנפלאותיו. ובפרט בשבת הגדול, שנעשו לאבותינו ביום זה ניסים ונפלאות, שעל אף שהיו עדיין משועבדים תחת יד מצרים - לקחו את השה ושחטו אותו במסירות נפש לנגד עיניהם המשתאות של המצריים, ולא פחדו מהם לגודל הביטחון בה' יתברך שישמורם ויצילם, וכך קיימו מצות קרבן פסח כהלכתה. ובאותה השבת היו בני ישראל מרבים בסיפור הנס הזה, וסיפרו את הקורות אותם איש לרעהו - כיצד ייתכן שמצרי פלוני עבר לידי וראה כיצד אני שוחט את אלוהיו ואין לאל ידו לעשות לי מאומה, ועוד מעשי ניסים כגון דא. ומופתים אלו הם שהחישו את גאולת עם ישראל.

מכאן שדיבורי קודש יש בכוחם לקרב את האדם לבוראו ולהחיש את הגאולה השלמה. ולעומתם, ישנם דיבורים רעים המרחיקים את האדם הן מהקב"ה והן מכלל ישראל - כדיבורי לשון הרע ורכילות, אשר בכך מטמא האדם את נשמתו ונתפסת בו הצרעת בנפשו ובגופו, ובוודאי שדיבורים אלו מרחיקים את הגאולה מעם ישראל. כי אין גאולתנו תלויה אלא באחדותנו והזורע פירוד לבבות בין איש לרעהו על ידי לשון הרע והוצאת שם רע, בוודאי שמרחיק מאיתנו את הגאולה וגדול עווננו מנשוא. וזה לעומת זה עשה האלוקים - דברי קודש שבת ותהילה לבורא העולם, שזו עיקר מטרותה של שבת הגדול וחג הפסח, לעומת דברי הבל של לשון הרע ורכילות הזורעים הרס וחורבן רוחני וגשמי. ואחדות זו עליה לשרור בין כל רבדי של הציבור. אל יתבטא האדם בנוסח כמו "זה העומד

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il

הילולא דצדיקיא

- יב - רבי שמשון דוד פינקוס וב"ב
- יג - מרן רבי יוסף קארו
- יד - רבי משה אלשיך הקדוש
- יז - רבי מנחם מנדל מליובאביטש,
- בעל ה"צמח צדק"
- יח - רבי יוסף צבי הלוי דינר, ראב"ד לונדון
- טו - רבי יונה תאומים,
- מח"ס "קקיון דינה"
- טז - רבי שמחה זיסל מרדכי ברוידא,
- ראש ישיבת חברון
- יז - רבי שלמה וולבה, מח"ס עלי שור
- יח - רבי מאיר הלוי אבולעפיה, הרמ"ה

פרשת אחרי מות - שבת הגדול י"ב ניסן תשע"א

ירושלים	תל אביב	באר שבע
18:32	18:48	19:49
19:46	19:48	19:47
20:25	20:30	20:31

הדלקת נרות
מוצאי שבת
רבינו תם

סוד אהבתו של יצחק לעשו

כל זמן שהבחור מנסה למצוא תירוץ, סימן הוא עוד מחפש להיות בסדר לפחות בעיני המשיגים, לא נעים לו ממנו. ואם כך, הרי שיש עוד תקוה, כי הגם שבסתר איננו נוהג כשורה, אך לפחות בגלוי עדיין הוא שומר על גבול מסויים של התנהגות ראויה. אם היה מגיע חליה למצב שאין לו כבר מה להפסיד - הוא היה פורק עול בראש כל חוצות.

כלומר: רק כשהאבא שומר על כבוד הבן, על אף שמצבו הרוחני האמיתי ידוע לו - אז שווה לבן לכל הפחות לחבוש כיפה ליד אביו ולאכול כשר. לא לפרוק עול באופן מוחלט.

מספרים כי בחצירו של האדמו"ר בעל ה"בית ישראל" מגור, הסתובב חסיד שהיה צבוע. כאשר הוא היה מגיע אל הרבי, הוא היה מתלבש כמו חסיד ומתנהג בקדושה ובטהרה, ואילו בביתו שלו הוא היה רחוק מהתנהגות מוחסידות ומקדושה. החסידים ידעו זאת, וכשראו שהרבי מגלה כלפיו יחס של חיבה, הדבר עורר תמיהה רבתי. פעם אחת פנה הגבאי שאל את הרבי ואמר לו: "רבינו הרי הוא צבוע..."

אמר לו הרבי: "יודע אני גם יודע שהוא צבוע, ואני אוהב את הצבע הזה!" יש בכך גם צד חיובי. תאר לעצמך שהוא היה בא אלי ואומר לי שאינו דתי, שרצונו לפרוק מעליו עול תורה ומצוות, מה הייתי יכול לעשות לו? הרי אז הייתי מאבד אותו ואת כל משפחתו לדורי דורות,

אבל במצב הנוכחי כל זמן שהוא מגיע אלי, הרי שאת ילדיו הוא ישלח לשיבות הקדושות, לתלמודי תורה ולסמינרים לבנות. כך נרויח לכל הפחות את הדור הבא שלו ולכן את הצבע הזה אני מאוד אוהב...

יצחק אבינו ערך לעצמו חשבון, הרי אני יודע בדיוק מיהו עשו. אך כל זמן שאני נותן לו את התחושה שאני אוהב אותו ושהוא צדיק - לכל הפחות הוא מחזיק שחיטה כשירה, הכיפה עדיין מונחת על ראשו.

אך אם אני לא אתן לו את הכבוד הזה, אם אני לא אראה לו שאני מחזיק ממנו הוא יפרוק עול ויעבור על כל האיסורים שבתורה. כעת הוא משתדל להתנהג יפה, לפחות, לפני.

ולכן כשבא עשו אל יצחק ושואל אותו: "אבא כיצד מעשרין את המלח? יצחק אבינו לא גוער בו: "איך מעשרין מלח? לך ותתחיל ללמוד משהו ותדע מה חייב במעשר ומה אינו חייב במעשר".

לא ולא. יצחק מאיר לו פנים ואומר לו "טוב מאוד אתה שואל אותי. זו באמת שאלה טובה. כל הכבוד לך עשו. איזה צדיק אתה..."

כל זאת על אף שיצחק יודע היטב עד כמה עשיו הוא בגדר של "צדיק", אולם לא היתה לו ברירה. הוא היה מוכרח לשחק את המשחק בכדי להציל את עשו מההידרדרות רוחנית נוספת. ובאמת כל זמן שיצחק היה חי, עשו לא פרק עול בפרהסיא. זו היתה עבודתו של יצחק אבינו ע"ה.

חג הפסח מסמל יותר מכל את חג החינוך, כאשר התורה הקדושה מאירה לנו את דרך החינוך בכמה היבטים ומכמה זוויות שונות, החל מ"הגדת לבנך", צורת ההיגד, דרך הניסוח ועוד נקודות דידקטיות אך בעיקר חינוכיות: כיצד לדבר, מתי לדבר ומה לא לדבר. ביריעה זו נתמקד בנקודה שיש בה להאיר דרך במלאכת הקודש של חינוך הבנים, ובעיקר כלפי הנוער המתבגר וההשלכות החינוכיות הרוח הגורל שצפונות בדרך ההנהגה מול אותם נערים ונערות.

הארה חינוכית זו לימדנו יצחק אבינו ע"ה, שאת ברכתו לבניו, העניק בליל הסדר לאחר שיעקב הכין במצות אמו שני גדיי עזים. "וכי שני גדיי עזים היה מאכלו של יצחק? אלא פסח היה, האחד הקריב לפסחו והאחד עשה מטעמים. (פרקי דר"א). רש"י.

גם המשיגה יודע

על הכתוב "ויאהב יצחק את עשו כי ציד בפיו", מתרגם אונקלוס "ורחים יצחק ית עשו ארי מצידיה הוה אכיל" - יצחק אהב את עשו בגלל שהיה נותן לו לאכול. וכי זו סיבה כדי לאהוב אותו?

בספר "מנוחה וקדושה" תמה, שהרי על האריז"ל מסופר, שהוא היה רואה על מצחו של כל יהודי את כל המצות והעבירות שהוא עשה. ואם כך, היאך יצחק אבינו לא ראה את העבירות של עשו, וכי האריז"ל היה גדול ממנו?!

ברור אפוא שה"ארי מצידיה הוה אכיל", אין הכוונה שיצחק אכל מהחיות שעשו היה צד, אלא שיצחק היה צד את עשו בזה שהיה אוכל מהבשר שלו.

דוגמא נפלאה לכך, מביא המחנך הדגול רבי ירחמיאל קראם שליט"א: משגיח בשיבה נגש לאחד הבחורים ושואל אותו: "היכן היית אתמול?" "הייתי חולה. הלכתי לקופת חולים".

"באיזו שעה?" "בשעה חמישית".

אומר לו המשגיח: "שתהיה לך רפואה שלימה. אבל בבקשה בפעם הבאה תודיע לי כשאתה יוצא, כדי שלא אדאג לך".

המשגיח יוצא מהחדר, וכל הבחורים פוצחים בצחוק רם. הכל יודעים שאתמול בשעה חמש אחר הצהריים, הסניף של קופת החולים היה סגור...

והאמת היא, שגם המשגיח ידע היטב שקופ"ח סגור בשעה כזו, אלא שאמר המשגיח לעצמו: הרי אילו הוא היה אומר לי את הסיבה האמיתית להיעדרו מהשיבה, מה הייתי עושה?

חוד הפרשה

תולה ארץ על בלימה נצור לשונך

יחפש בכל כוחותיו זכות

1. אלו אומות מקולקלין במעשיהן יותר משאר האומות?
2. מהו התנאי שבגיננו הקב"ה מעיד על בני-י-אני ה' א-להיכם?

כאשר נתבונן, נמצא שקיום מצות לדון את חברו לכף זכות ומדת שמירת הלשון, תלויים בקיום מצות עשה "ואהבת לרעך כמוך". שאם יאהב את חברו באמת, בודאי לא ידבר עליו לשון הרע, ויחפש עליו בכל כוחותיו זכות. ודימה לנפשו שאם אירע שעשה הוא עצמו דבר שלא כהוגן, ובני אדם עומדים ומספרים באותו ענין, והוא יודע צד זכות על עצמו, שהיה דבר זה בשגגה או סיבה אחרת, כמה מהתשווקה היתה לו שימצא מי שילמד זכות עליו כדי שלא יתבוה כל כך. באופן זה ממש צריך לעשות לחברו. (שער התבונה)

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

גלות מצרים שבדורינו

נאנחין ומתפללין לה' מן העבודה הקשה, ולא עוד אלא לא שינו את שמם ואת לשונם ולא היו פרוצים בערוה ובלשון הרע (שהש"ד ד, יב). ואף על פי שהיו שקועים במ"ט שערי טומאה, מכל מקום האמינו בה'. וכן הוא אומר (שמות ד, לא) "ויאמן העם", ולכך הם היו ראויים לגאולה.

ואילו בימינו אנו, בגלות האחרון הזה, נהפכה הקערה על פיה, איש תחת גפנו ותחת תאנתו, ורובם ככולם נכשלים בלשון הרע ובאביזריהו דערייות. ותמהני אם יש בדור הזה מי שאינו משנה שמו ולשונו, ולא עוד אלא אף כשאנו נכנסים לבתי כנסיות ולבתי מדרשות להתפלל, רוב התפלה משיחין בדברים בטלים או מסייעים את המחשבה לדברים אחרים שלא מענין התפלה, וכי זו היא צעקה שצעקו אבותינו במצרים לה'?

ולא עוד אלא שכולנו נתפסין באבק מינות, שמא יש אחד מאתנו שהוא מאמין אמונה יפה בה' ומשיים בה' מבטחו, כדרך שהאמינו בו אבותינו במצרים. וכיון שכן זקוקים אנו לגואל האמיתי שיבא ויגאלנו מן הגלות המר הזה, שהוא קשה מן הראשון, וכן נאמר על ידי הנביא (מיכה ז, טו) "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות".

אמרו בגמרא (ברכות יב, ב) לעתיד לבא לא תעקר יציאת מצרים ממקומה, אלא תהא שעבוד מלכות עיקר ויציאת מצרים טפל לו. וכן הוא אומר (ישעיה מג, יח) "אל תזכרו ראשונות וקדמוניות אל תתבוננו", אל תזכרו ראשונות - זה שעבוד מלכות וקדמוניות אל תתבוננו זה יציאת מצרים. ע"כ. הוי אומר, שיש בגלות הזה מה שהיה בגלות מצרים, ועתיד הקב"ה לגאול אותנו מדבר זה, וצריך לדעת איזה דבר הוא זה?

אתה מוצא שהיו מצרים רודים בהם בישראל, שנאמר (שמות א, יג) "וימררו את חייהם בעבודה קשה בחומר ובלבנים ובכל עבודה את כל עבודתם אשר עבדו בהם בפרך". וכן הוא אומר (שמות ב, כג) "ויהי בימים הרבים ההם וימת מלך מצרים ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויזעקו". מלמד שהיו ישראל

מן המעיין

תקח". והתמיהה היא, מדוע יעקב אומר "עלי כתיב" והרי צווינו זה נאמר כלפי כלל ישראל?

אלא בזמן שעבד יעקב אצל לבן אזי כל מגמתו היתה בעבור רחל, ואף שנשתרבו אחר כך שנשא את לאה, מ"מ רחל שהיתה עקרת הבית נקריה אשתו, ולאה אחות אשתו.

ולכך התבטא יעקב ואמר "עלי כתיב" - שהרי יעקב לקח את רחל באחרונה - לאחר אחותה - ואפילו הכי היא נקריה "אשת יעקב". שלא כדרך בני האדם שהראשונה נקריה "אשתו" והשניה "אחותה".

אור הזוהר

ושלח ביד איש עֲתִי המדברה" (טז. כא)

שינוי: מהו 'איש עתי'? אלא סוד הדבר כך הוא; בכל ענין שנעשה צריך ליקח איש המוכן לאותו ענין. יש אדם שהברכה מתקיימת על ידו יותר מאחר. בא וראה מה נאמר בכהן טוב עין הוא יבורך'. אל תיקרי 'בורך' אלא 'ברך', לפי שהוא מוכן שתתקיים הברכה על ידו בכך.

ויש אדם שהוא מוכן שקללות יתקיימו על ידו ובכל מה שיתבונן, תבוא קללה ומארה ובהלה, כמו בלעם שנקרא רע עין, שהיה מוכן לכל דבר רע ולא היה מוכן לטוב. ואע"פ שברך - ברכתו אינה ברכה ואינה מתקיימת, וכאשר קילל - כל מה שקילל מתקיים ואפילו ברגע אחד.

בגוש חלב היה אדם שכל מי שהכהו בידיו, היה מת. ולא היו בני אדם מתקרבים אליו. בסוריא היה אדם שבכל מקום שהסתכל, אפילו לטוב, נהפך הכל לרע. יום אחד היה אדם הולך בשוק ופניו מאירות, בא אותו אדם והסתכל בו ונבקעה עינו.

לפיכך, לכל דבר צריך אדם מוכן הן לטוב הן לרע. ועל כך נאמר טוב עין הוא יבורך' - אל תיקרי יבורך אלא יברך. (אחרי. סג.)

"וכן יעשה לאהל מועד השוכן אתם בתוך טומאתם" (טז. טז.)
"אע"פ שהם טמאים שכינה ביניהם". (רש"י).

מובא בזהר כי בשעה שמתועררת מידת הרחמים לרדת לעולם, אזי מתלבשת השכינה בדמות אשה - אם

הסבר לכך מובא בשם רבי חיים מוולוז'ין: אב ואם, שניהם אוהבים את תינוקם במידה רבה, שניהם מחבקים ומנשקים אותו בכל לבם. בכל זאת כאשר מתלכלך התינוק, מגלה האב חוסר אונים, ואין בסבלנותו לטפל בו עוד. אז האם נוטלת אותו ומטפלת בו, רוחצת ומנקה אותו, ואף כשהוא מטונף היא אינה סרה ממנו ואינה נרתעת מלנשק אותו.

כך מצינו במקרא "השוכן אתם בתוך טומאתם", ופירש רש"י "אע"פ שהם טמאים שכינה ביניהם".

שכן גם בשעה שבני ישראל מתלכללים בעבירות שכינה עמהם, רק שאז מתגלה השכינה בדמות אשה, האם, המבקשת לרחוץ את בניה ולטהרם מעוונותיהם.

"השוכן אתם בתוך טומאתם" (טז. טז.)

מכאן, דורש היה רבי ישראל בעל שם טוב זיע"א, שמידת הגאווה גרועה היא לאין ערוך מכל חטאת התורה כולם. שהרי אצל חטאת בני ישראל אמרה תורה: "השוכן אתם בתוך טומאתם",

אפילו כשבני ישראל שקועים עמוק בטומאת חטאיהם ופשעיהם בכל זאת שוכנת השכינה עמהם. ולעומת זאת אצל בעל הגאווה נאמר: "גבה עינים ורחב לבב אותו לא אוכל" (תהלים קא). ודרשו על כך חז"ל ואמרו: "אין אני והוא יכולים לדור בכפיפה אחת".

"ואשה אל אחותה לא תקח". (יח. יח.)

מקשים העולם: והלא האשה הראשונה שלקח האדם נקריה היא "אשתו", והשניה היא "אחותה". ואם כן מדוע היפך הכתוב את התארים ואמר: "ואשה אל אחותה לא תקח" בעוד שהיה לו לומר בנוסח "ואחות אשתך לא תקח"? בספר "חנוכת התורה" מיישב זאת על פי דברי המדרש שבסעודת הצדיקים לעתיד לבוא, יעקב יתשמט מלברך באומרו "עלי כתיב: ואשה אל אחותה לא

תכונה רבה התרגשה בביתו של כ"ק רבי חיים פינטו הגדול זיע"א, בכל ערב פסח. לקראת ליל הסדר, נוהג היה הצדיק לפזר כמה שליחים בכל רחבי העיר, כדי שיתורו אחר עניים ואורחים שהוזמנו לעיר ואין להם אכסניא, והם יסעדו עמו על שולחן ליל הסדר.

שנה אחת סבבו השליחים בכל קצווי העיר, ולא פגשו בעניים ובאורחים להביאם לבית רבי חיים פינטו זיע"א. לבסוף מבוקשם, כך נדמה היה, עלה בידם: הם הגיעו אל אכסניא אחת, שם מצאו יהודי יושב ובוכה במר לבו, יושב וזועק על גורלו המר.

ניגשו אליו השליחים ואמרו לו: "יהודי יקר, הנך מוזמן לסעוד את סעודות החג על שולחנו של המקובל האלוקי רבי חיים פינטו זיע"א, ולעשות עמו יחדיו את ליל הסדר".

להפתעתם, אותו יהודי סירב להצעתם, והשיב להם בשלילה גמורה. במר לבו הוא שפך בפניהם את צעריו:

"אני לא אלך עמכם, כי בשבילכם זהו חג פסח, חג חירות, ואילו בשבילי זהו תשעה באב, יום בכי ומספד". כך ישב והמשיך למרר בבכי, בלי שיפרט לשליחים מדוע הוא כה עצוב ובוכה.

חזרו השליחים לבית כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א, וסיפרו לו את מה ששמעו מפי אותו יהודי קשה יום.

כששמע על כך כ"ק רבי חיים זיע"א, אמר שוב לשליחיו:

"לכו אליו פעם נוספת, ושכנעו אותו בדברי נחמה ועידוד לבוא אלי. והיה אם לא ישמע האיש לקולכם - הביאו אותו לכאן בכח הזרוע!"

חזרו שוב השליחים לאותה אכסניא. נגשו אליו ושוב ביקשו ממנו לבוא לביתו של רבי חיים זיע"א. וכשזה השיב בשלילה, לקחוהו אותו אתם והביאוהו לבית כ"ק רבי חיים זיע"א.

בבית הרב היתה אורה ושמחה. הכל הסבו בדיצה לשולחן ליל הסדר. רק אותו יהודי, פניו נפולות, והוא ממשיך למרר בבכי.

"למה אתה בוכה? - שאל רבי חיים זיע"א. האם אינך יודע כי הלילה הוא ליל שימורים, ליל שמחת גאולת עם ישראל ממצרים?"

"אנא ממך רבי, עזוב אותי לנפשי, ותן לי לשוב בחזרה אל האכסניא שלי. למה לי להפריע ולהשבית לכם את שמחת החג? לבי מר עלי. אינני יכול לאכול ולשתות. אינני יכול לשמוח. מתחנן אני בפניך, אנא תן לי לשוב לאכסנייתי", השיב.

"מה קרה לך? - שאל שוב רבי חיים זיע"א את ההלך הזר - מדוע אתה בוכה כל כך? אנא ספר לי. אני מבטיח לך כי אם תספר לי, תוכל לשמוח הרבה. רק ספר לי את מה שאירע".

התבונן האיש בפני כ"ק רבי חיים זיע"א, והחל לספר את סיפורו: "נולדתי במארקש, ולימים עקרתי לספרד. שם עסקתי בעבודות שונות, וביושר אספתי כסף רב. כאשר רציתי לשוב הביתה לעיר מולדתי נטלתי את כל הכסף ורכשתי בו אבנים טובות, מרגליות ופנינים לרוב. לפני שעקרתי מספרד ניגשה אלי אלמנה אחת, נתנה לי כמה מרגליות טובות, וביקשה ממני לתת אותן לבתה הגרה במארקש שעומדת להינשא בעוד זמן מה.

לקחתי עימי את כל האבנים הטובות, היהלומים והמרגליות, צררתי הכל בחבילה ועליתי על ספינה להפליג לעיר מולדתי. לפתע, פרצה סערה גדולה בים, האניה וכל אשר בה ירדו למצולות, אנשים רבים טבעו, ואני הצלחתי בעור שיני להינצל ברגע האחרון, כאשר נאחזתי בקרש צף, וכך שטתי עד לחוף הים כאן, במוגאדור.

עליתי על החוף כשאני נקי מכל נכסי, אבל גם מאותן מרגליות שנתנה לי האלמנה. אוי מורי ורבי, מה אומר לאותה בת של האלמנה, שהאניה טבעה? כיצד זה לא אבכה על מר גורלי"...

רבי חיים זיע"א קם ממקום מושבו ונטל את גביע הקידוש בידו, שהיה מלא ביין, התפלל חרישית תוך שהוא מכוון בכוונות וייחודים עמוקים. אחר השביע את שרו של ים, שיפלוט את החבילה על כל תכולתה מתוך הים...

ההלך, הביט בפני הרב ובמעשיו כשהדברים נשגבים מבינתו. פליאתו גברה שבעתיים כאשר הצדיק פנה אליו ואמר לו: "הסתכל!"

למחזה שכזה, ההלך לא ציפה, המחזה היה נראה לו כלקוח מתוך חלום בלתי מציאותי:

שולי הגביע התרחבו אט אט והעמיקו, צבע הארגמן העז שמילא את הגביע הפך לגלי ים תכולים, גלים שלווים הופיעו במתכונת אחידה, כשלפתע במרכז הגלים ביצבצה תיבה קטנה שנחה בשלוח על פני המים, עד שנזרקה לחלל החדר.

ההפתעה המרעישה לא הותירה את ההלך בשלות נפש, הוא כבר לא יכול היה להתאפק וקרא בקול:

"רבי! הנה היא התיבה שלי, זאת היא התיבה שלי".

כ"ק רבי חיים זיע"א, נטל את התיבה והציב אותה על השולחן. אז גם שב הגביע לתבניתו המקורית. הגלים התכולים נרגעו ממרוצתם וצבע הארגמן חזר למלאות את הגביע.

פניו של האורח צהלו מרוב שמחה, השמחה עדיין לא היתה שלימה מכיון שהוא לא ראה את תכולת התיבה, אם אכן כל רכושו מצוי בתוך התיבה. כ"ק רבי חיים זיע"א ביקש ממנו שיפתח את התיבה, וכאשר פתח האורח את התיבה אורו עיניו; בתיבה היה כל רכושו, וגם אותן מרגליות שנתנה לו האלמנה שיעביר לבתה במארקש.

דברי כ"ק רבי חיים זיע"א, כי אם יספר לו את צרתו - אזי הוא ישמח אחר כך, התגשמו במלואם. וכך ישב האורח עם בני הבית, וחגג עמם את ליל הסדר מתוך שמחה ודיצה גדולה.

קולמוס הלב

פיוט לחג המצות

מכת"י של כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א. ובא סימן: אני חיים חזק הקטן.
[לפיוט חסרים כמה בתים. וחבל על דאבדון]

שם א-ל-הי ישתבח. תוך קהל אמוני,
ואמרתם זבח פסח הוא לה'.

אתם הללוהו, הלל עד גמירא. וגם שבחוהו, בשפה ברורה. בתפלות
נבחרים, תקנו ישרים, בליל ההדורים. שמורים לה'.

שם א-ל-הי ישתבח. תוך קהל אמוני,
ואמרתם זבח פסח הוא לה'.

נערים בל ישנו, לכן אל תאחר. שלחנך ערכנו, מכל מין הנבחר. קערה
נבחרת, תהיה מסודרת, מכרזת אומרת. אין קדוש כה'.

שם א-ל-הי ישתבח. תוך קהל אמוני,
ואמרתם זבח פסח הוא לה'.

ישראל בואו נא, על יין קדשו. הסיבה נכונה, על שמאל תעשו. על ימין
איננה, מטעם סכנה. אז שתו ברננה, כוס ברכת ה'.

שם א-ל-הי ישתבח. תוך קהל אמוני,
ואמרתם זבח פסח הוא לה'.

חביבה לשעתה, מצות כרפס נאה. כזית פחותה, בברכת הנאה. וטבול
צריכה, ונטילת ידך, מבלי ברכה. הללו את ה'.

יחץ השמורה, ישית חלק גדול.

במפה הדורה, למעוז ולמגדול. שלימות שתיים, הקטן בינתיים. כן דרך
עניים. הם עבדי ה'.

שם א-ל-הי ישתבח. תוך קהל אמוני,
ואמרתם זבח פסח הוא לה'.

יתחיל ההגדה, בבואו כפי שכלו. כוס שני במדה, יסב ישתה כולו. מבלי
הברכה. וזאת הברכה, של קידוש די לך. יברכך ה'.

שם א-ל-הי ישתבח. תוך קהל אמוני,
ואמרתם זבח פסח הוא לה'.

מצות הרחיצה, לידיים בברכה. ברכת מוציא מצה, תיכף היא צריכה.
שני זיתים תאכלו, אתם הגוי כולו. הפוחת מאלו, תועבת ה'.

שם א-ל-הי ישתבח. תוך קהל אמוני,
ואמרתם זבח פסח הוא לה'.

חזיב מצות מרור, מבלי הסיבה. כי כן דינו ברור, ברכתו כתובה. כזית
שיעורו, וכרפס פטרו, מברכת מחסורו. כתורת ה'.

שם א-ל-הי ישתבח. תוך קהל אמוני, ואמרתם זבח פסח הוא לה'.

לחם האמונה

סגולות רבות מנו הז"ל באכילת המצה בליל הסדר, אכילה שבכוחה
להמשיך ישועות גדולות ונצורות. פירורים משולחן גבוה

לבקש רחמים

שמה של המצה הוא "לחם עוני" - לחם שעונין עליו דברים הרבה.
כי על ידי הלחם הזה שהוא "מיכלא דמהימנותא" נענין על ידו דברים
הרבה, היינו כל התפילות ובקשות לבקש רחמים מבעל היכולת ע"י
האמונה הבא לנו ברמז מצה.

(בני יששכר)

מלחמה נגד היצה"ר

דורשי רשומות חשבו שמצ"ה ומרו"ר עולה במנין בגימטריא יצ"ר
הר"ע.

מצה הוא מריבה, היינו שע"י אכילת המצה יוכל האדם להיות לו
מלחמה ומריבה נגד היצה"ר.

(חסד לאברהם)

להמשיך עשירות

מסגולת אכילת מצה, להמשיך עשירות וכל מיני ישועות, דעל ידי
שאנו מקיימים מצות מצה בימי עניותינו בגלות, מסגולת המצות
להמשיך עלינו עשירות והשפעת כל מיני ישועות. דבזה שאנו עושים
זכר לנס, יומשך עלינו הארת הנס בימים ההם כבזמן ההוא, וכמו שאז
נמשיכה הישועה ע"י המצה, גם עתה יהיה סגולתה להוציא אותנו
מאפילה לאור גדול

(צהר הבית).

סגולה לפרנסה

סגולת אכילת מצה, היא סגולה לפרנסה על כל ימות השנה. כי בחג
נידונין על התבואה.

(בני יששכר)

סגולה לבנים

מובא בספר "אמרי נועם",

להרב הצדיק הקדוש מוהר"ר מאיר הורוויץ זצוק"ל, אבד"ק דז'קוב.
מה שאומרים הצדיקים אשר אפיקומן סגולה לבנים,
יש רמז על פי המדרש, אשר פרעה אמר "פן ירבה", ורוח הקודש
משיבו "כן ירבה".

ותיבות כ"ן ירבה עולה במנין אפיקומן.

בית הכנסת ובית המדרש "פניני דוד" ירושלים

ברוך הבא בשם השם

בחדוה עילאה בגילה ובחרדת קודש
הננו מקדמים בברכה את פני מורנו ורבנו
עטרת ראשנו פרה מפיק מרגליות דובר ישרים
משפיע מזיו רגותו לעדרים מגדולי מזכי הרבים בדורנו

כ"ק האדמו"ר

רבי **דוד חנניה פינטו שליט"א**

לרגל הופעתו כבוד במוסדות הקדושים

דרשת שבת הגדול

שבת קודש פרשת אחרי מות
מו"ר שליט"א ישא מדברות קדשו
בעניני אגדה ומוסר
בבית מדרשנו "פניני דוד"
רחוב בית וגן 8 ירושלים

יהא בואו לברכה ולהרמת קרן התורה ולומדיה

בהדרת קודש
הנהלת המוסדות